

Nature weaves and unweaves.

Sylvia de Boer.

**'LAAT MENSEN MAAR
ZELF VERZINNEN EN
DROMEN'**

SCHEMERDOEKEN

JE ZOU HET NIET ZEGGEN MAAR HET WERK VAN SYLVIA DE BOER IS IN FEITE GESCHILDERD. DESONDANKS OOGT HET ALS EEN COLLAGE VAN VEELKLEURIG TEXTIEL. DAT ZE IJVERIG DE VERF OP SOMMIGE PLEKKEN WEG SCHRAAPT EN NA EEN MOMENT VAN BEZINNING WEER ELDERS TOEVOEGT. VERSTERKT DAT BEELD ALLEEN MAAR. HET IS EEN REPETEREND SPEL VAN TOEVOEGEN EN WEGHALEN. WAT EEN VERRASSEND STOFFELIJK RESULTAAT GEEFT.

Tekst: Thea Vuik

Fotografie: Sylvia de Boer / Thea Vuik

Sylvia werkt niet met textiel maar heeft er wel degelijk voeling mee. Zo'n twee jaar geleden is ze zelfs uitgenodigd om te exposeren in het kleine Wevershuis te Leiden. De tentoonstelling had als titel 'Textiel; associaties in verf'. Ze hadden daar nog nooit eerder een tentoonstelling met alleen schilderijen georganiseerd, maar vanwege de textiele uitstraling van het werk maakten ze graag een uitzondering. Sylvia: "Het is niet zo dat ik textiel imiteer maar door mijn werkwijze gebeurt het dat je een canvasachtig gevoel krijgt. Zeker vanaf een afstand."

Timmerman

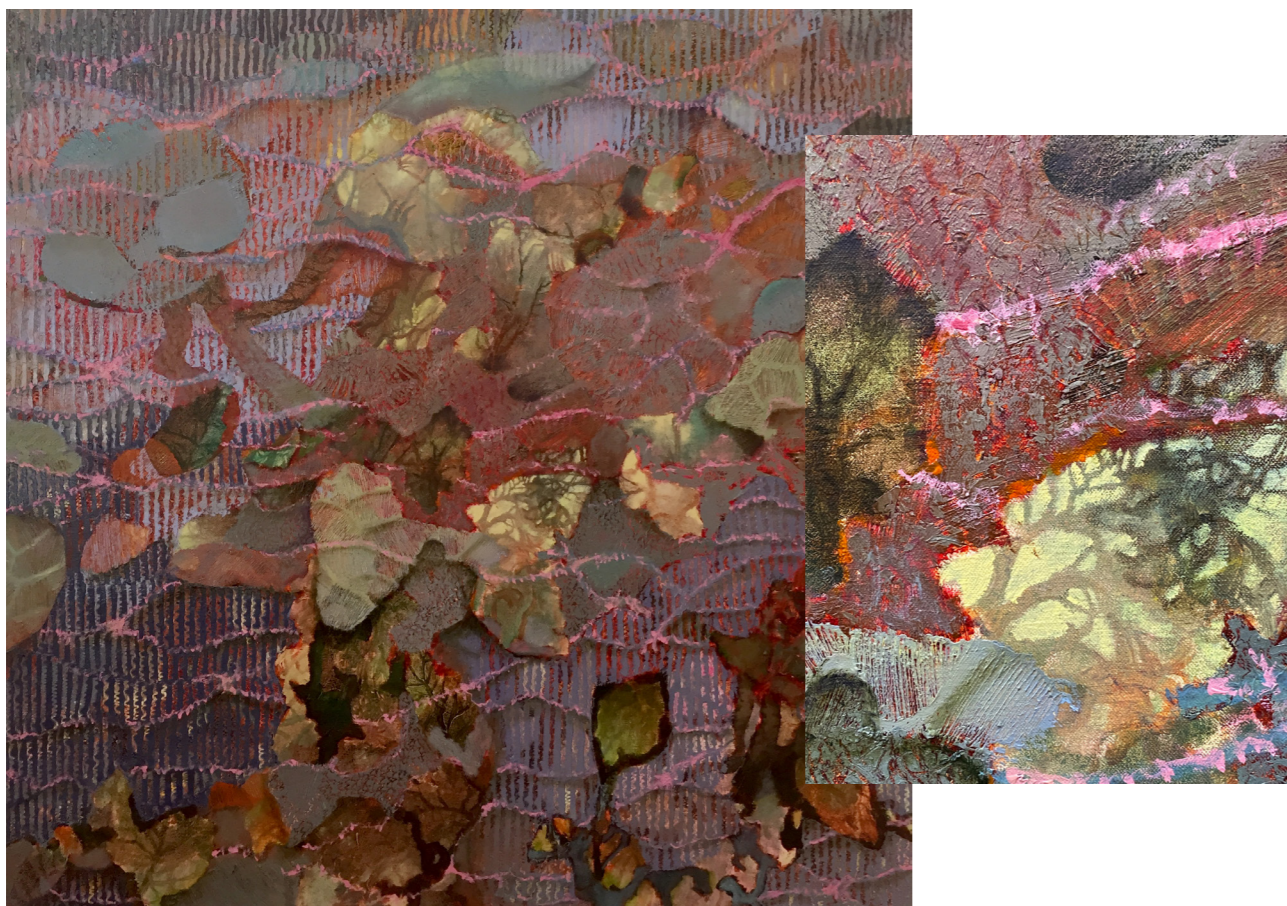
"Het gaat meestal niet bewust, het gebeurt als vanzelf", vervolgt ze haar verhaal. "Bij sommig werk heb ik dat wel iets bewuster gedaan en bij het meeste -vooral het latere- werk zitten er slechts kleine stukjes 'textiel' in; kijk dáár." Sylvia wijst een aantal werken aan die in haar atelier staan. "Zie je het gelaagde? Dat je er een beetje doorheen kan kijken, net als bij vitrage? Dat komt dus door mijn techniek: Ik breng

verf aan en dat haal ik gedeeltelijk weg en dan verf ik er weer wat bij of overheen en daar haal ik dan wat vanaf; met een beitels in dit geval. Ik gebruik de beitels van mijn opa die als timmerman geen kunstenaar van beroep was, maar wel altijd aan het schilderen en houtsnijden. Kijk, hier zijn het veel lagen over elkaar waar ik blauwe strepen overheen heb geschilderd: dan krijg je eenzelfde soort effect." Ze wijst een ander schilderij uit haar ruime voorraad aan.

Kunstacademie

Toen Sylvia haar opleiding aan de Kunstacademie in Den Haag afgerond had, bleef ze voor haar gevoel nog steeds schilderen met de mening van haar docenten nagalmend op de achtergrond. "Ik had zo'n vijf à tien jaar na mijn afstuderen een paintersblock. Ik wist gewoon niet meer wat ik moest schilderen. Na een academische opleiding moet je echt op gang komen: je hebt daar continu begeleiding gehad. Dan is het heel lastig om af te geraken van leraren die over je schouder zitten mee te kijken; die blijven maar dingen zeggen in

je oor, terwijl ze er al lang niet meer zijn. Het is dan moeilijk om je eigen weg te vinden, als je steeds dat commentaar blijft horen. Kortom, ik wist het even niet meer. Plotseling kwam ik op de gedachte van 'wat vond ik als kind nou erg leuk?' Dan ga ik dáár naar terug. Ken je die techniek van alles inkleuren met Wasco krijtjes en daar zwarte verf overheen schilderen? Je moest er vervolgens in krassen om al die kleuren tevoorschijn te toveren. Daar werd ik als kind zo diep gelukkig van! Ik ben dat gaan doen, maar dan op mijn manier. Ik vulde een doek met allerlei kleuren en ging ik vervolgens overheen met een andere kleur om er daarna in te krassen met de beitels van mijn opa. Olieverf is stugger en dikker dan Wasco, dus je hebt echt een beitels nodig. Ik liet toen de verf eerst drogen, maar nu haal ik ook natte verf weg en droog het later pas. Daarna schilder ik er gewoon weer overheen. Al met al een langdurig proces." Overigens gebruikt Sylvia olieverf op waterbasis, hetgeen het droogproces iets verkort en de gevolgen voor het milieu zijn minder ingrijpend.

Autumn dissects the summer.

Schat

De zwarte verf -net als toen bij de Wasco- wordt in haar schilderijen niet per se als bovenste deklaag gebruikt, want de 'oude' Wasco-manier hoeft niet geïmiteerd te worden: het is meer de techniek van bedekken en weer omhooghalen. Sylvia: "Je schildert als het ware een schat, je bedekt het en je graaft het weer op. Zoiets, en dat gaf me zoveel voldoening dat daar het hele werk uit voortgekomen is. En dat doet het nog steeds." Natuurlijk wil ze zichzelf blijvend verrassen. "Ja precies." antwoordt ze, "Ik wil niet meer weten wat eronder de bovenlaag zit, zodat ik zelf niet weet wat er gaat komen als ik met een beitel aan de gang ga. Dit soort dingen vind ik gewoon heel fijn om te doen. Ik gebruik mijn hersens wel, maar zo weinig mogelijk. Mijn schilderijen ontstaan door veel heen en weer lopen, kijken, actie, kijken, actie, en soms een tijdje figuurlijk afstand nemen. Dat is mede de reden waarom ik altijd aan meerdere doeken tegelijk werk. Soms heb je zo'n zin om te schilderen en dan ga je maar

door terwijl het helemaal niet meer hoeft. Nu ben ik met deze en die andere daar bezig." Ze wijst een aantal schilderijen aan die wat feller van kleur zijn en organischer van vorm. Het bedekken en weghalen moet daarin nog gebeuren? Sylvia: "Mijn laatste werken zijn zeker weer gelaagd maar minder rechthoekig; veel organischer dan voorheen. Ik begin meestal met bijna overdreven veel kleur en vorm. Daarna ga ik 'offeren'. Het mag wel levendig blijven, maar bedekt."

Natuur

Uiteindelijk ontstaat er iets in de richting van een jungleachtige natuur in al haar weelderigheid. Het heeft kenmerken van patronen; er is sprake van herhaling: er is altijd wel iets wat ergens anders weer terug komt en verder groeit. Het laat een landschap zien en het lijkt een natuurlijke weergave van een landschap of een zee. Sylvia: "Ik doe gewoon wat komt. Ik heb geen ideeën of gedachtes daarbij. Laat mensen maar zelf verzinnen en dromen. Ik

heb nooit een plan, het ontstaat. Ik vind het ook leuk om te spelen met diepte. Dat er 'gaten' in het werk zitten bijvoorbeeld waar je als het ware met je vinger in zou kunnen. Op afstand heb je een heel ander schilderij dan dichtbij, zo wordt er een extra laag aan toegevoegd, de laag van de afstand."

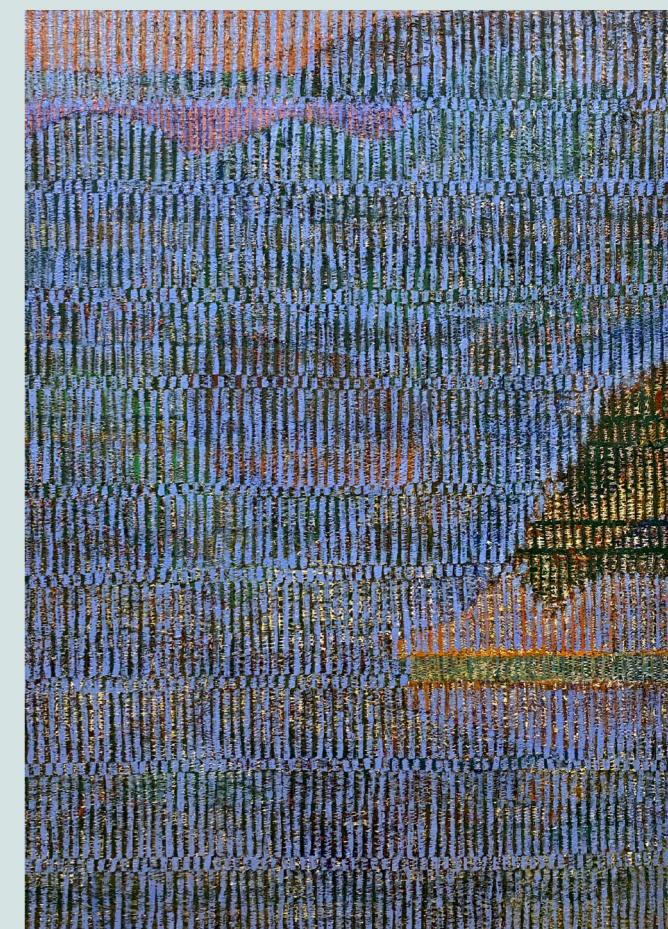
Roman

Sylvia is tijdens het werk niet bezig met het begrip 'kunst'. "Wel vind ik het fijn dat je mijn werk meteen kunt herkennen. Ik doe gewoon wat ik doe. Ik kan niks anders." Helemaal waar is dat laatste niet. Naast schilderen geeft ze twee dagen les in haar atelier en is begin dit jaar haar roman 'Als vissen in de diepzee' uitgegeven. Want voor Sylvia de Boer komen -naar eigen zeggen- zowel schilderen als schrijven uit hetzelfde bakvormpje.

sylvia.deboer.nl

The night is for unfinished business.

I will not forget 1.

Als vissen in de diepzee - Sylvia de Boer

Wanneer de flamboyante Fannie Kannegieter overlijdt, laat ze haar vier kinderen achter vol vragen. Rensa, Arie, Jean-Paul en Pierre proberen na de dood van hun moeder vat te krijgen op hun jeugd zonder vaders en familie. Wie was hun moeder en waarom wilde ze niets loslaten over haar verleden? Kwamen de keuzes van de ongreepbare Fannie voort uit trots? Of wilde ze haar kinderen beschermen? En waarom was de relatie met haar dochter zo anders dan die met haar zonen? Stukje bij beetje wordt de gezinsgeschiedenis ontrafeld tegen de achtergrond van de angstige verwachting van het opdoemende nieuwe millennium. Met haar heldere stijl, vol rake observaties en scherpe humor, houdt De Boer de lezer tot de laatste pagina in haar greep.

Uitgeverij: Alfabet uitgevers

EAN: 9789021342672